

DÜN'DEN BUGÜN'E SAFRANBOLU'DA KORUMA (*)

Kızıltan ULUKAVAK

Sayın Başkan, Saygıdeğer Konuklar,

“Safranbolu evleri” olarak ünlenen Safranbolu'daki mimarlık değerlerini konu alan, “Korumada Dün Bugün Yarın Paneli”ne, panel duyurularındaki resmi sıfatımla değil, Safranbolu'lu kimliğimle ve Safranbolu Kültür ve Turizm Vakfı'nın bir üyesi ve temsilcisi olarak katılıyorum. Vakfımız adına Sizleri en içten duygularla, sevgilerle saygılarla selamlıyorum.

“Dünden bugüne Safranbolu'da koruma” başlığı altında yapacağım sunuşta, güncel sorunlara fazla yer vermeksizin, koruma olayının günümüze kadar geçirdiği evreleri açıklamaya çalışıp, günümüze gelmenin uygun olacağını düşünüyor; korumanın bugünü ile yarınının, panelin değerli konuşmacılarınca çok daha yetkin biçimde değerlendirileceğine inanıyorum.

Öncelikle, Safranbolu'nun korunması yolunda yürütülen çalışmaların iki aşamalı olduğunu özellikle vurgulayarak, sözlerime başlamak isterim. Bu çalışmaların ilk aşaması, Avrupa'da “Mimari Miras Yılı” kabul edilen 1975'te, Türkiye'de bu yıla ilişkin etkinliklerin Safranbolu'da gerçekleştirilmesiyle başlar, 1980 yılına kadar devam eder. İkinci aşama ise, 1990 yılında başlayan ve halen günümüzde de devam eden bir süreci kapsar.

İlk aşama, kısaca Safranbolu'nun tanınması, tanıtılması ve mimarlık değerlerine duyarlı bir kamuoyu oluşturulması dönemi olarak nitelendirilebilir. 1990 yılında başlayan ikinci aşama ise, ilk aşamada ekilen tohumların meyvelerinin derlendiği dönemdir. Eski evlere, restore edilip otel ve pansiyon olarak yeni bir işlev kazandırılması suretiyle, korumada turizmin getirilerinden yararlanılması bu dönemin en belirgin özelliğidir.

Safranbolu'nun korunmasındaki ilk aşamanın sona erdiği 1980 yılı ile ikincisinin başladığı 1990 yılı arasında geçen 10 yıl ise, bir duraksama dönemi olarak nitelendirilmelidir. Duraklama değil, duraksama sözcüğünü bilerek kullanıyorum; tereddüt anlamında, kararsızlık anlamında kullanıyorum. Duraksamanın nedenlerini tartışma konusu yapmak istemiyorum; sadece söz konusu 10 yılın, Safranbolu'nun korunmasında kayıp yıllar olduğuna işaret etmekle yetiniyorum.

Sayın Başkan, Sayın Konuklar,

Safranbolu'nun organize çabalarla korunmasında ikinci aşamanın başlangıcını oluşturan 1990 yılında, Safranbolu'nun korunmasının 15. yılı coşkuyla kutlandı. Bu kutlamalar sırasında, sokaklar ve toplantı yerleri, “Kendini koruyan kent: Safranbolu” afişleriyle süslendi. Bu afişler, çok güzel, çok doğru bir söylem içeriyordu. Bu söylem bugün de, bir özdeyiş niteliğinde yeri geldikçe tekrarlanıyor.

(*) Safranbolu Meslek Yüksek Okulu'nda 27.10.1999 günü düzenlenen panelde yapılan konuşma

Evet, “Kendini koruyan kent: Safranbolu” diyor. “Kendiliğinden korunmuş kent” denilmiyor; böylece istenerek, bilerek, bilinçli bir korumanın varlığı vurgulanmak isteniyor. Ayrıca bu özdeyiş, organize çabalarla koruma olayının başladığı 1975 yılı sonrasında değil, bu tarihten önceki dönemde Safranbolu’nun kendini koruduğu anlamını içermesi bakımından da ayrı bir önem ve değer taşıyor.

Aslında, organize çabalarla koruma olayının başladığı 1975 sonrası dönem için, “Kendini koruyan kent: Safranbolu” denilemez; 1975 sonrası için ancak, “Korunan Kent: Safranbolu” sözcükleri, eylemlere uygun bir söylem olabilir.

Gerçekten, 1975 sonrasında Safranbolu, kamusal ve kurumsal örgütlenmelerle ve bir dizi yaptırımlar içeren önlemlerle korunmaya çalışılırken, 1975 öncesi dönemde herhangi bir örgütlenmeden de, şu veya bu biçimdeki önlemlerden de bağımsız olarak gerçekleşen bir koruma söz konusudur.

Safranbolu’lulara göre babalardan, büyükbabalardan, babaların dedelerinden kalan evler, baba ocağı’dır, hiç sönmemelidir, hep tütmelidir; “hayr-ül halef”lik, yani hayırlı evlat olmak böyle davranmayı gerektirir. Bu nedenle baba ocağı ne terkedilir ve ne de satılır; gerektiğinde onarımına ve mutlaka korunmasına çalışılır. Zaten evlerde, ataerkil bir yaşam biçimi sözkonusudur; üç kuşak aile bireyleri ile kardeşler ve hatta iç güveysi damatlar, aynı çatı altındadır.

Başka yörelerde çok önceleri terkedilmesine karşın, nüfusun çok düşük oranda artmasının da olumlu katkısıyla Safranbolu’da geleneksel ataerkil yaşam biçimi uzun süre devam etmiş; yeni evlilikler, ne eski evlerin terkedilmesine yol açmış ve ne de yeni konutlara gereksinim duymuştur.

Ancak, 1950’li yılların sonlarında başlayan ve 1960’lı yıllarda hız kazanan, sosyal ve ekonomik kaynaklı yeni oluşumlarla Safranbolu’da da toplumsal davranış ve anlayışların yanı sıra, etnik ve kültürel yapıda da değişikliklerin olması, değinilen etmenlerin koruma olayındaki işlevini sona erdirmiş ve bunun sonucu Safranbolu kent dokusunda da bir başkalaşım dönemine girilmiştir.

Bu dönem, Karabük’te iş ve çalışma olanağı bulabilmiş kişilerin, barınma gereksinimleri için Safranbolu’nun ön plana çıktığı yıllardır. Aynı yıllarda, Hastarla’da İşçievleri ve Memurevleri adıyla; bugünkü Emek Mahallesi’nde de 215 evler adıyla kurulan kooperatiflere Safranbolulular da katılırlar. Bu kooperatiflere yapılacak ödemeler için, biri Bağlar’da diğeri Şehir kesiminde iki evi bulunan Safranbolu’lular için, Şehir kesimindeki evi - bu kesime şimdilerde uzunca bir süredir Çarşı deniyorsa da, kadim ismi, tarihsel ismi bu kesimin “Şehir”dir- elden çıkarmak, hem de yok pahasına satmak en uygun yol olarak görülür. Aslında, değeri pahasına satmaya da, alıcıların ekonomik güçleri yetmemektedir.

Daha sonraki yıllarda, Beşbinevler’de veya Kıranköy ile Bağlar arasındaki Hastarla’da, Sosyal Sigortalar Kurumu’nun uygun koşullardaki kredi olanaklarından yararlanarak çok sayıda konut kooperatifinin faaliyete geçmesi de, Şehir kesimindeki evlerinin satış sürecini hızlandırır. Ayrıca, Bağlar kesimindeki yazlık evlerini, dört mevsim oturulabilecek bir konuma dönüştürmek arzusunda olanların da gerekli parasal kaynağı, Şehir kesimindeki evlerini elden çıkararak sağlamak istemeleri, evlerin el değiştirmesinde bir başka önemli etkidir.

Bu oluşumlar sonrasında, evlerin yeni maliklerinin kırsal kesim yöntemleriyle ve çoğu kez doğrudan kendi el becerileriyle yeni evlerine, yeni bir görünüm kazandırmak çabasına girdiklerine tanık olunur. Önce, odalardaki “kara kapak”lı küçük pencerelerin yerini geniş “asri pencere”ler, damlardaki oluklu kiremidin yerini de Marsilya kiremidi alır; ataerkil bir aile için planlanmış olan evin, üst katına çıkmak için dışardan bir merdiven konularak veya içerde yapılan düzenlemelerle evin bir katında oturulur, diğer katı veya diğer bir bölümü kiraya verilir.

Evler, eskiden sakinleri ile aralarındaki manevi bağlara, manevi değerlere geleneksel saygı sayesinde korunurken, bundan böyle manevi değil, maddi bağlar ve değerler ön plana çıktığı için Safranbolu evlerini korumada artık başka araçlara, başka yöntemlere gereksinim vardır. Herşeyden önce yeni hemşehrilerin evlerinin değerini bilmesi, korumanın gereğine inanması; kısaca koruma bilincine kavuşması gerekmektedir.

Artık, “Kendini koruyan kent: Safranbolu” dönemi sona ermiştir, “Korunan kent: Safranbolu” döneminin başlatılması gerekmektedir. Bunun da kendiliğinden başlaması beklenemeyeceğine göre, örgütsel çabalara ve yaptırım içeren önlemlere gereksinim vardır.

Sayın Başkan, Saygıdeğer konuklar,

İşte bu sırada 1975 yılında Avrupa Mimari Miras Yılı kutlamalarının Safranbolu’da yapılma isteğinin, zamanın belde yönetimince hemen kabul edilmesi ve mimarlık, tarih, sanat ve basın yayın çevrelerinden 200 dolayında seçkin konuğun, hemşehrilerce evlerinde ağırlanma organizasyonunun gerçekleştirilmesi, korumanın gerektirdiği örgütlenmeyi yapıp, gerekli önlemleri almanın; bir başka deyişle, “Korunan Kent: Safranbolu” döneminin başlangıcını oluşturmuştur.

Bu bağlamda, 1975, 1976 ve 1977 yıllarında arka arkaya üç kez düzenlenen “Safranbolu Mimarlık Değerleri ve Folkloru Haftaları” ülke basınında ve televizyonda büyük yankılar uyandırmıştır. Safranbolu bu sayede tanınmıştır; Safranbolu’ya ve dolayısıyla koruma olayına duyarlı etkin bir kamuoyu, bu tanıma ve tanıtılmanın sonucudur.

Bahsekonu “Hafta”lar, daha sonraki yılların festivallerinde olduğu gibi eğlenceye dönük değildir; zaten adında da festival sözcüğü yoktur, kültür ağırlıklıdır. Hafta boyunca yapılan toplantılar halktan kopuk, dört duvar arasında, belirli sıfatı veya niteliği taşıyanların katıldığı etkinlikler de değildir; Arslanlar futbol alanında, binlerce kişi önünde başta, zamanın İTÜ Mimarlık Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Doğan KUBAN olmak üzere, bilim ve sanat adamları, Safranbolu’yu korumanın gereğini anlatmakta, soruları yanıtlamaktadırlar, halkla iç içe sorunları çözmektedirler.

Bu etkinliklerde yerel yönetim tek başınadır; genel yönetimin ilcedeki temsilcisi zamanın kaymakamı bile, yıllık iznini kültür haftaları sırasında kullanmayı yeğlemektedir. O sıralarda imar düzenlemelerinde yasal olarak yetkili tek merci olan, mülga İmar ve İskan Bakanlığı’nın, İmar Planlama Genel Müdürü ise, imar planında korumaya yönelik sınırlandırmalar isteyen zamanın Safranbolu Belediye Başkanına, “Eskiye rağbet olsa, bit pazarına nur yağardı” diyebilmektedir.

“Koruma amaçlı imar planı” ilgili Bakanlığın, ilgi alanında değildir; o günlerde bu kavram sadece üniversitelerin bilimsel terminolojisinde vardır ve sadece bilim adamlarının söylemlerinde ve özllemlerinde yer almaktadır. “Koruma amaçlı imar planı”nı özlem olmaktan

çıkartıp, eyleme dönüştürmenin öncülüğünü, zamanın Safranbolu yerel yönetimi yapmıştır. İTÜ Mimarlık Fakültesi ile Belediye arasında, bu amaçla 1978’de düzenlenen protokol, önemli bir tarihsel belgedir. O yıllarda, Antalya’nın ünlü Kaleiçi’nin bile koruma amaçlı imar planı olmadığı düşünülürse, Sayın Prof. Dr. Metin SÖZEN’in sözcükleriyle, “Korumanın Başkenti: Safranbolu” deyişinin, hoş giden bir yakıştırma değil, gerçeklerin abartısız dile getirilişi olduğu daha iyi anlaşılır.

Kültürel değerlerin korunmasında, bugünkü Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu yerine, o dönemde görevli Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu’nun 1976 yılında, Safranbolu için koruma ve geliştirme imar planı yapılarına kadar Şehir ve Bağlar bölgesi için ayrı ayrı belirlediği, “Geçit dönemi”nde uygulanacak ilke ve kurallar da, Safranbolu’nun korunmasında çok değerli önlemler olarak, unutulmaması gereken olgulardandır.

Bu sırada Safranbolu’nun İller Bankası’na yaptırılmış bir imar planı vardır. 6 ayrı plan önerisi arasında, Prof. Dr. Gündüz ÖZDEŞ’e ait olanı beğenilmiş, 1968 yılında İmar İskan Bakanlığı’nca onaylanarak yürürlüğe girmiştir. Ancak bu plan, Safranbolu’yu Karabük’le bir arada ele alan, Safranbolu’yu Karabük’ün uydusu gibi planlayan bir düşüncenin ürünüdür.

Bu planda da Safranbolu’yu koruma gereği üzerinde durulmaktadır. Ancak Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Kurulu’na göre bu plan, Safranbolu’nun korunmasında yeterli değildir. Ayrıca, eskiyi korurken, Sit bölgesi dışındaki alanlarda, örneğin Hastarla’da yapılaşmalar için uygun koşullar öngörmemektedir.

Bu nedenlerle, koruma olayı henüz hız kazanmadan ve gerekli koruma kararları alınmadan önce, 1968 onay tarihli mevcut imar planında değişiklik öngören yeni düzenlemelere gidilmek zorunda kalınmıştır. Bu amaçla 1974 yılında Yük. Müh. Mimar Baran İDİL’e ihale olunan plan değişikliği, İmar İskan Bakanlığı’nca onaylanır onaylanmaz, 1975 yılında Kazdağlıoğlu Camii çevresindeki alanın açılması, Beybağı kavşağının düzenlenmesi, Asmazlar Konağı bahçesinden yeni yol açılması, Hastahane altı yolu ile Gümüş köprüsünün yapılması, Arslanlar-Kavaklar-Köyiçi-Arslanlar yolunun genişletilmesi, Köyiçi’nde Kurtuluş Meydanı’nın açılması, hep bu plan değişikliğinin sonucudur.

Safranbolu korunurken hiç bir yapıya dokunulamaz, hiç bir eski ev yıkılamaz gibi tutucu bir anlayışa asla itibar edilmemiştir. Tarihsel kentler korunmalıdır; ancak, insandan arındırılarak, arkeolojik kalıntılar gibi korunmamalıdır. İçinde yaşanmakta olan bir kentin korunması söz konusudur; dışardan görmeye gelenlerin, o kentin ne kadar güzel korunduğunu görerek hoşnut olmaları değil, o kentte yaşayanların yaşamlarından hoşnut olmaları öncelikle amaçlanmalıdır.

Bunun içindir ki, kent içi ana yollar iki büyük motorlu aracın yan yana geçişine olanak verecek biçimde genişletilmiş ve gereken yerlere alanlar açılması için kamulaştırmalar da yapılmış, yıkımlar da gerçekleştirilmiştir. Aynı anlayışın bir uzantısı olarak, yeşil özelliğini kayba uğratmaksızın, Bağlar bölgesinde en az parsel genişliği 2.000 M2’den, 800 M2’ye düşürülmüştür.

Bugün Kıranköy ile Bağlar arasında, Emek Mahallesi çevresi dahil, tüm yerleşim alanları, Yük Müh. Mimar Sayın Baran İDİL’e yaptırılan, sözkonusu 1975 tarihli imar

planının uygulamasıdır. Eskiler korunurken, yeni yerleşim alanı olarak seçilen Hastarla'da, yeni bir kentin doğumuna böylece, eşzamanlı olarak olanak hazırlanmıştır.

Tüm bunlar, Safranbolu'da eskiyi korurken güncel yaşamın gereklerinin göz ardı edilmemesindendir; çok katı bir korumanın ve halktan kopuk bir korumacılığın başarı şansının olamayacağını bilmesindendir. Bugün koruma bağlamında maya tutmuşsa, işte bu uygulamaların sonucudur.

Sayın Başkan, değerli konuklar,

"Korunan Kent: Safranbolu" döneminin ilk aşamasını oluşturan 1975 - 1980 yılları arasında bu görüş ve anlayışlarla başlatılan korumacılıkta, 1990 sonrasını içeren ikinci aşamada, korumanın somut örnekleri ile sosyal ve ekonomik katkılarının sergilendiği bir sürece girilmiştir. Safranbolu'nun korunması, artık kamu ve özel, çok daha geniş bir kesimin ilgi alanındadır; bu nedenle yardım ve katkılar, daha kapsamlıdır.

Her şeyden önce koruma olayında, Belde yönetimi geçmişte olduğu gibi yalnız değildir; mülki idare yanındadır, hatta yerel yönetimden de öndedir. Safranbolu'da korumaya gönül vermiş Kaymakamlar görev yapmaktadır. "Safranbolu Hizmet Birliği" nin çok yararlı girişimleri vardır. "Kendini koruyan kent: Safranbolu" sürecinin ikinci aşamasını başlatan ve sürdüren değerli Kaymakamlar Sayın Yavuz ERKMEN'e; Sayın Muammer AKSOY'a ve şimdiki Kaymakam'ımız Sayın Celal ULUSOY'a, Vakfımız ve Safranbolu halkı şükran duygularıyla doludur.

İl merkezimiz artık Zonguldak gibi, Safranbolu'yu görmez, sesini duymaz uzaklıklarda değildir. Safranbolu, Karabük İl Özel İdaresi kaynaklarından korumaya yönelik alanlarda yararlandırılmaktadır. Bu açıdan ilk Valimiz Sayın Cemal AYMAN'a teşekkür borçluyuz. Yeni Valimiz Sayın Nafiz Kayalı'nın da bu konudaki ilgi ve katkılarını Safranbolu'dan esirgemeyeceklerine inanıyoruz.

Kendileri de kabul ve takdir buyururlar ki, kültürel değerlerin korunmasında bireysel olanaklar sınırlı boyutlarda kalıyor; hemen her ülkede kültürel değerlerin gelecek kuşaklara aktarımı suretiyle ulusal kimliğin bilinmesi ve tanıtılması için çok büyük ölçüde kamu kaynakları kullanılıyor.

Mülkiyet hukuku açısından, örneğin Safranbolu'daki kültürel değer taşıyan herhangi bir evin sahibi hiç kuşkusuz, tapu kütüğünde ismi yazılı olan kişidir. Ancak, kültürel açıdan o evin sahibi toplumdur, çünkü o ev yapıldığı dönemin kültürel değerlerini yansıtmakta, o zamanki toplumsal değer yargılarına göre biçimlendirilmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla kültürel sahibi de, aynı toplumun bugünkü üyeleri olmak gerekir.

Bu gerçekler tüm yetkililerce benimsendiği ölçüde, kültürel değerlerin korunmasında başarıya ulaşmanın sözkonusu olabileceği gözardı edilmemelidir.

Sayın Başkan, değerli konuklar,

Burada bir gerçeğe değinilerek, bir vefa borcunun dile getirilmesi zorunludur. Safranbolu'nun korunması sürecinin birinci aşamasında, Kültür Bakanlığı olarak, Devletimizin

devreye girmesinin büyük önem ve değer taşıdığı ve koruma olayına olağanüstü bir ivme kazandırdığı yadsınamaz bir gerçektir.

Yıl 1978'dir. Geçen hafta, 21 Ekim 1999 Perşembe günü, çağ dışı karanlık güçlerin hunharca katlettiği, ülkemizin aydınlıklar saçan bilim adamı Prof. Dr. Sayın Ahmet Taner KİŞLALİ Kültür Bakanı'dır. Belediye'nin çağrısını olumlu karşılarlar ve bir hafta sonunu Safranbolu'da geçirirler ve o gelişlerinde Kaymakamlar Evi ile Saraçlar Evi'nin ve Arasta Çarşısı'nın Kültür Bakanlığı olarak kamulaştırılmasına ve restorasyonuna karar verirler. Böylece, Safranbolu'nun korunması için, Devlet olanaklarından yararlanma yolunda ilk adım atılmış olur.

Safranbolu'ya ulaşan karayolları üzerindeki tüm kavşakların, şimdilerde kaldırılmış olsa da, Gerede ve İsmetpaşa ayrımları dahil, sarı renkli Safranbolu tabelaları ile donatılması da Sayın KİŞLALİ'nin girişimleri sonucudur. Safranbolu konusundaki ilk bilimsel eser olan Sayın Reha GÜNAY'ın akademik çalışmasının, "Geleneksel Safranbolu Evleri ve Oluşumu" adlı kitap olarak Kültür Bakanlığı'na bastırılması da Sayın KİŞLALİ'nin onayıdır.

İnsanlık dışı, vahşi bir saldırının kurbanı olmamış olsalardı, "Atatürkçü Düşünce Derneği" Safranbolu Şubesi'nin düzenlediği "Kemalizm ve Türkiye" konulu bir konferans vermek üzere 4 Aralık 1999 günü, kentimizi 21 yıl sonra ikinci kez onurlandıracak olan Sayın Ahmet Taner Kışlalı'ya, biz Safranbolulular, sonsuz şükran borçluyuz; vefa duygularıyla doluyuz. O'nun kaybıyla sadece gerçek bir ATATÜRKÇÜ'den, gerçek bir laik'ten ve gerçek bir demokrat'tan yoksun kalmadık; Safranbolu kültürüne Devlet adına sahip çıkan, gerçek bir kültür adamından da yoksun kaldık. Bu açıdan da acımız çok derindir, kaybımız çok büyüktür; aziz hatıraları önünde saygı ile eğiliyoruz.

Sayın Başkan, değerli konuklar,

Safranbolu'yu korumada Sayın KİŞLALİ'nin başlattığı Devlet katkısı, yine Kültür Bakanlığı kanalıyla, 1990 sonrası ikinci aşamada, Arasta Arkası Sokak üzerindeki evlerin dış cephe ve çatılarının onarımı ile Kazdağlıoğlu Camii çevresinin düzenlenmesi başta olmak üzere devam ettirilmiştir. Bu açıdan Kültür Bakanlığı'nın bu aşamadaki yetkililerine de şükranlarımızı sunmak isteriz.

Bu arada son bir yıl içinde, Havuzlu Asmazlar Konağı'nın çevresinde, Beybağı Sokak üzerindeki evlerin, konaklama tesisi işlevi kazandırılmak üzere Türkiye Turing ve Otomobil Kurumu'na satın alınması veya kiralanması da çok önemli bir gelişmedir.

Sayın Çelik GÜLERSOY'un ve başında bulundukları Kurumun, korumanın ilk aşamasında, 1975-76 yıllarında, "Asmazlar Konağı" ve "Safranbolu'da Zaman Filmi" ile başlayan Safranbolu'ya olan ilgilerinin, ikinci aşamada daha kapsamlı olarak devamı, Safranbolu için büyük bir kazanımdır. Vakfımız, tüm Safranbolu'lular adına kendilerine şükranlarını yinelemeyi bir görev bilir.

Öte yandan, yine korumanın ikinci aşamasında ve özellikle son yıllarda, Safranbolu'lu iş adamlarının ve Safranbolu çevresindeki sanayi ve ticaret kuruluşlarının da satın aldıkları eski evlerin restorasyonunu gerçekleştirmeye başlamalarıyla, koruma olayına yeni bir boyut kazandırılmasına tanık olunmaktadır.

Bu girişimlerin bir örnek oluşturmalarını, Antalya Kaleiçi'nde görüldüğü üzere ticari kurumlar ve holdingler gibi kültürel amaçlı fonları bulunan, büyük özel sektör kuruluşlarının da Safranbolu'ya kaynak ayırmalarını ve artık bu çorbada onların da tuzlarının olmasını dilemek durumunda bulunuyoruz.

Korumanın ikinci aşamasında bir başka güzellik de Safranbolu'ya restorasyon bölümünü de içeren bir Meslek Yüksek Okulu'nun açılmasıdır. Safranbolu'nun koruma sürecinin ilk aşamasında, İstanbul Teknik Üniversitesi gibi çok seçkin, çok saygın bir bilim kurumu görev almıştı, önder olmuştu.

Şimdi bu görevi, yöremizin yüksek öğrenim kurumlarının; Karabük Teknik Eğitim Fakültesi ile Safranbolu Meslek Yüksek Okulu'nun üstlenmiş olmasının mutluluğu yaşıyor. Bugünkü panel gibi, gerçekleştirdikleri çeşitli etkinliklerde ve sergiledikleri çalışmalarda ne kadar başarılı oldukları görülüyor.

Safranbolu'ya olan çok değerli hizmet ve katkıları nedeniyle Karabük Teknik Eğitim Fakültesi Dekanı Sayın Prof. Dr., Mustafa BALCI ile Safranbolu Meslek Yüksek Okulu Müdürü Sayın Doç. Dr Ulvi ŞEKER'e ve kendilerinin şahsında tüm öğretim üyeleri ve görevlilerine Vakfımızın takdirlerini ve şükranlarını özellikle belirtmek isterim.

Sayın Başkan, Saygıdeğer konuklar,

Safranbolu'nun korunması yolunda geçen zaman içinde çok önemli darboğazlar geçilerek, geleceğe umut ve güvenle bakılabilecek bir döneme girilmiş ve en önemlisi, "Dünya Mimari Miras Listesi "nde yer almak gibi çok önemli doruklara tırmanılmıştır.

Bu doruklarda tutunmak, Safranbolu bayrağını oralarda sürekli dalgalandırmak, gelecek günler için amaç olmalıdır. Bu amacın ilgili tüm kişi ve kurumlarca paylaşılacağı ve gerçekleştirilmesi için özverili bir çalışma ve dayanışma içerisinde olunacağı inancı içersindeyiz.

Bu inançla sözlerime son veriyor, Sizleri en içten duygularla sevgi ve saygılarla selamlıyorum. 27 Ekim 1999

Safranbolu Meslek
Yüksek Okulu

KIZILTAN ULUKAVAK